

Nieuwe Oostendse bundel van Omer VILAIN

Toen het eerste bundeltje kleine Oostendse histories onder de titel **Langs 't harde zand** in Standaard Galerij aan het publiek werd voorgesteld, sprak Omer Vilain de hoop uit dat later nog een tweede deel zou verschijnen. Hier is het dan en het kreeg weer een typische Oostendse naam : **Langs de Oostendse kateien** : een verzameling losse beschouwingen over het wel en wee van een merkwaardige stad waarin de adem van de zeewind als een steeds vernieuwde inspiratiebron de meest onverwachte verhalen doet ontstaan, waarin de mensen die iets met de zee te maken hebben een brok authenticiteit hebben bewaard en hun liefde voor het pittoreske Oostende hebben overgeheveld op de vele « aangespoelde ».

Het staat in alle bladzijden van het meer dan 140 pagina's tellende boek tussen de regels te lezen dat Omer Vilain van zijn stad houdt. Zijn afdeling « Oostendiana » in de stadsbibliotheek waarvan hij de toegewijde bibliothekaris is, moet niet enkel gezien worden als de prestatie van een plichtsgetrouw en bezorgd ambtenaar maar als een van de vele taken die een « Oostendenaar »

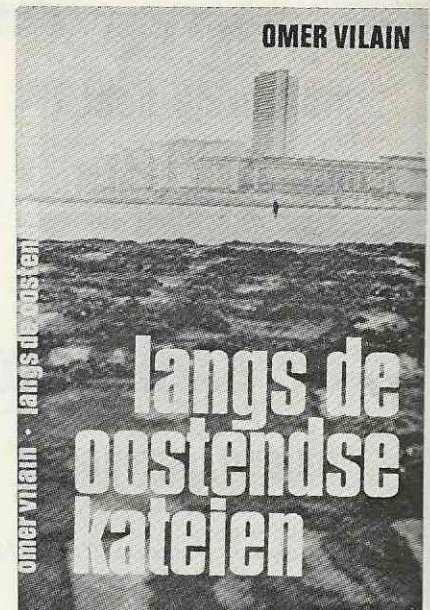
zich heeft opgelegd om voor het nageslacht keurig verzameld de herinneringen aan een samenleving te bewaren die hij thans zo moeizaam aan het opgraven is.

Omer Vilain graaft inderdaad in het verleden. Hij ontdekt er niet alleen schilderachtige gezegden, straten, hoeken, huizen, pleinen en: vergane glorie maar ook menselijke toestanden, leed en avontuur, pikante personages en tradities die de 20-eeuwse libertijn met verbazing slaan.

Zo reveleert hij ons dat in het midden van de 19de eeuw toen de cholera regelmatig wat aan natuurlijke selectie deed, sommige huizen in de Oostendse impasses proppensvol arme lui zaten : 151 in een huis, dat betekent ongeveer 12 mensen in één kamer.

Een speciaal hoofdstukje wordt gewijd aan de « beroemdste clochard » die Oostende ooit bezat, Teut-Teut, aan Tjannie Carbon en zijn legende, aan de visser De Knuuste, aan het vreemde koppel de Markies en de Markiezin. Hij roept de voor vele Oostendenaars nog vertrouwde figuur op van Guustje, Ensor's dienstknecht.

Wij vernemen er dat naaktbaden in de Noordzee helemaal geen zedenschennend en strafbaar feit was in het begin van vorige eeuw. Het meest fantastische hoofdstuk - trouwens ook het langste - is ongetwijfeld dat waarin de lezer de twee superavonturiers, de gebroeders Degrave leert kennen, die zeventig jaren geleden een voorloper van Henri Charrière's **Papillon** publi-

ceerden (Parijs, Stock, 1901) : **Le bain** een relaas over echt beleefde ervaringen. Het ziet er naar uit dat het fantastische verhaal van Papillon er in ruime mate overtroffen werd.

Ik heb de indruk dat Omer Vilain in dit tweede deel van zijn Oostendse histories een soepeler verteller is geworden. Het berust allemaal nog wel op documenten en archiefstukken, maar het komt mij voor dat de toon losser is, luchtiger, aantrekkelijker. Of zou dat te wijten zijn aan het feit dat reeds een gehele tijd uitgekeken werd naar deel twee van de boeiende kijk op het schilderachtige en veelvoudige Oostende van vroeger en nu ?

Hugo Brutin

Omer Vilain, **Langs de Oostendse kateien**, Oostende, 142 blz. 195 Fr.

ZORG TIJDIG VOOR UW

IDENTITEITSFOTO'S

Fotoreportage R. DEVRY

Torhoutsteenweg 315

8400 OOSTENDE

Tel. 059 - 70.27.99

(maandag gesloten)